

— Salutare băieți... Io-s Joey, noul matelot pentru deschiderea sezonului.

Intră în cabină ca să-și lase bagajul. Jude a plecat după țigări. Skipperul telefonează probabil în Oklahoma. Jesse fumează un *joint* în sala mașinilor. Mă întorc pe punte fără să știu ce să fac cu mâinile.

— Sper c-o să umplem cala. C-o să le venim de hac nenociților, spune Dave.

— Sper că n-o să se lase cu prea multe zbierete, răspund eu.

Râde. Jude s-a întors. Skipperul sare la bord câteva clipe mai târziu:

— Decolăm, băieți. Desfaceți amarele!

Nouă seara. Orașul se îndepărtează. Soarele scaldă portul, aurește linia de separație dintre cer și muntele verde, nisipul cel alb de pe plajele foarte îndepărtate din sud.

— Într-o zi o să mă duc acolo, gândesc eu cu voce tare. Doar cu geanta și cu sacul de dormit. După pescuit, după Point Barrow, o să mă duc acolo.

— N-ar strica să-ți iei și o armă. Pentru urși.

Joey stă în picioare lângă mine. Zâmbește amabil. Mă uit la bărbatul îndesat, cu capul vârât între umeri ca să-și adune mai bine puterile, cu ochii negri adânc înfundați în orbite, în sălașul pleoapelor oblice de deasupra cearcănelor grele.

— Ursoaicele grizzly sunt de temut vara. Într-o zi vânam căprioare... Tace, apoi reia: M-am născut pe insulă, în Akhiok, un sat din Sud, cunosc munții ăia ca pe buz'narele mele. Ar fi periculos să pleci singură, mai ales dacă n-ai mai făcut asta niciodată. Po' să vin cu tine, dacă vrei. Ți-aș arăta cum și mai ales un' să tragi. Când vine ursul peste tine nu ai dreptul să greșești. Dacă tragi în țeastă poți să-ți iei adio de la viață.

— A, spun eu.

— N-a fost prea dur primul tău sezon de cod?

— Cică cel mai dur e pescuitul de crab, zic ei.

— Mda. Într-un an mi-am pierdut șapte persoane din familie. Toți pe vapoare diferite. Marea Bering.

— Poate c-o să merg la iarnă. Skipperul o să mă ia la bord dacă face sezonul, spun eu în șoaptă.

Joey rămâne tăcut, o clipă. S-a uitat întruna pe deasupra creștelor. Șoptește:

— Sper că n-o să faci asta. Nu-i doresc nimănui iadul ăla.

— Alții o fac. Printre care și femeii. De ce nu și eu?

— Pentru că e' mică, habar n-ai de nimica, și nu e' obligată s-o faci. Sper că tăntălăul tău de skipper n-o să se mai întoarcă din Oklahoma... Ducă-se dracului!

— Mi se pare că nu-ți prea place de el...

— E un imbecil. Habar n-are nici ce face, nici ce zice.

Băieții beau o cafea în careu. Joey îmi întinde o țigară:

— Ce te-a făcut să vii aici?

— Habar n-am, am plecat și gata. În fine, aveam ceva habar, sigur că știam... Cel puțin de un lucru eram sigură, că aici o să fie altceva. Îmi spuneam că pe ocean o să fie curat.

Rebelul a trecut de râul Buskin și de Golful Femeilor, un goeland beat se rotește în lumină.

— Poate că voiam și să mă bat pentru ceva puternic și frumos, spun eu în continuare, fără să-mi dezlipesc privirea de la pasăre. Să risc să-mi pierd viața, dar măcar să mi-o gădesc înainte... Și-apoi visam să merg la capătul lumii, să-i gădesc limita, unde se termină cu totul.

— Și după aia?

— După aia, când am ajuns la capăt, sar.

— Și după aia?

— După aia, îmi iau zborul.

— Nu-ți iei niciodată zborul, mori.

— Mor?

— De altfel, așa ceva te paște aici, și mai repede decât ai crede. Nu-i o țară la îndemâna oricui.

Privesc coasta și contururile ei care se estompează, oceanul blond, și oftez. El continuă, cu o voce blândă, aproape melodioasă:

— Am o chitară. Cânt la ea prin baruri dacă m-am întreținut cu băutura. Prelucrez lemnul și pielea. O tăbăcesc ca pe vremuri... Mi-am cusut un rând de haine din piele. Îl port uneori la beție, când merg să cânt prin baruri la chitară. Atunci sunt luat drept un nebun de indian. Un cioroi împuțit de indian, adaugă el.

Se aude vocea lui Ian ieșind din timonerie. Zbiară. Băieții ies pe punte. Instalăm din nou pripoanele și ne apucăm iarăși de treabă. Marea era deja agitată când am trecut de capul Chiniak Bay. Iar valurile sunt tot mai mari. Cât vezi cu ochii, în depărtare, creste albe aleargă peste valuri.

Jude scrutează oceanul. Privirea lui are reflexe aurii sub sprâncenele stufoase. De două zile n-a mai pus gura pe băutura. Trăsăturile lui și-au reluat contururile puternice, ale marelui marinar. Motorul Rebelului merge la ralanti. Punem momeli în cârlige pe puntea din spate, în du-te-vino-ul regulat al apei. O briză puternică ne răzuiește fața. Zgomotul valurilor care mătură puntea sună ca nemărginirea însăși.

— Și dacă umplem vaporul, să vedem... ar fi cam cincizeci de mii de livre.

— Cu a doua cală, mai mică, ne-am apropia de o sută de mii! La nouăzeci de cenți pe livră...

— Prețul încă nu s-a stabilit, ar putea fi chiar mai mult. Mi s-a spus la uzină că...

Simon li se alătură. A căpătat încredere de când Ian l-a păstrat pentru ultimul pescuit.

— Cum ești plătit, Simon? La jumătate?

— Mda, la jumate.

— Dar eu?

M-am întors spre Simon.

— Tu? Probabil ca mine, tre' să vezi ce și cum cu skipperul.

— Totuși n-o să mă plătească la sfert?

Simon afișează o moacă neștiutoare.

— N-aș crede. Se poate face așa ceva?

Bineînțeles că se poate, îmi spun în sinea mea.

— Și, Simon, mai avem parte de orez diseară?

— Am luat conserve de *beefstew*, să meargă mai repede.

— Conserve? Ba chiar de *beefstew*? Mă dezamăgești, Simon, zău că preferam orezul tău ars.

Simon are un zâmbet chinuit. Întorc privirea spre coastă. Un vapor albastru stă la ancoră în golf.

— Avem vecini, spun eu.

— E Adam, n-ai recunoscut-o pe Anna?

Îmi las cavila să cadă și-mi agit brațul de la stânga la dreapta. O siluetă minusculă îmi răspunde. Cerul se acoperă de nori. Vaporul lor dispare în cețuri și avem parte de o aversă.

Ruliul și tangajul sunt puternice. O oscilație mai puternică mă izbește de o traversă metalică, fusesem dezechilibrată de jgheabul pe care mă pregăteam să-l pun la locul lui. Mă sprijin de bară încercând să-mi țin echilibrul, dar priponul mă trage după el. O răsucire a trunchiului mă îndoiaie, cu un zgomot sec. Mă schimonosesc și-mi țin lacrimile. Care totuși apar. Jude și Dave, care au văzut scena, își păstrează o față imperturbabilă pe care mi se pare că văd un reproș: n-am ce naiba să caut la bord dacă n-am picioare de marinar. Mă ridic. Simon se neliniștește. Ridic din umeri, nu prea tare pentru că doare.

- La naiba, cred că mi-am rupt o coastă.
- O coastă? Ruptă? De unde știi?
- O simt, pur și simplu.

Ora semnalului se apropie. Va fi amiaza, în curând. Fiecare e la postul lui. Ian, la cârmă, lipit de radioul la care se aude numărătoarea inversă. Simon, ridicat pe pasarelă, gata să arunce baliza și geamandura. Dave își are postul lângă parapet, în jurul brațului lui încordat sunt primii colaci ai cablului căruia îi va da drumul, iar ancora o ține la îndemână. Tocmai l-am ajutat pe Jude să lesteze și să înnoade primele pripoane între ele. Stau în spatele lui Dave, gata să-i dau la mână ce-a mai rămas din cablu. Nu mai vorbim. Strâng în mână, agitată, cuțitașul roșu care-mi atârnă la curea. Frica îmi răscolește mațele. Un răcnet brusc se aude din timonerie.

— *Let it go!*

Și am pornit. Simon azvârle, Dave răstoarnă ancora și trimite colacii cablului pe urma ei, eu îi dau la mână pe următorii, colacii de cablu se scufundă în valuri. Primul pripon urmează... Și am luat-o de la capăt. Un stol de pescăruși țipă deasupra noastră. Punem trei seturi unul după altul. Un al patrulea în altă parte. Pripoanele au plecat în urletele de bucurie ale lui Dave și Jesse. Ian ne cheamă înăuntru:

— Întremați-vă, vine văpaia...

Ne întremăm. Suntem siguri de norocul nostru. Pentru ultima oară mă alătur lunganului sfrijit în timonerie, mai tras la față și mai palid ca niciodată.

— Ne revedem... spune el. Trecuse mult timp. Prea multe de făcut pe uscat. O luam razna. Și ție-ți place să cutreieri seara prin baruri.

— Nu neapărat prin baruri. Îmi place și să pierd vremea prin parcul Baranof, să mănânc înghețată de la McDonald's și să mă plimb prin oraș.

Zâmbește. Privește tot în depărtare.

— Nu mai merge cu soția mea. O să ne despărțim. Vrea să ceară divorțul. Poate e mai bine așa. Am doi copii frumoși. Un băiat de unsprezece ani și o fetiță de nouă.

Nu îndrăznesc să mai spun nimic. Privim marea, strălucitoare.

— O să prindem ceva, nu?

— Mda, răspunde el. La miezul nopții n-o să ne mai vedem capul de muncă.

— De ce marea e agitată când pescuim halibut?

— Eu de unde vrei să știi?... Ce prostii mai spui și tu! Doar nu mă trag de șireturi cu Cel de Sus.

— Da, desigur, ce proastă sunt... șoptesc. O să curăț și eu halibuți?

— Vorbește cu băieții. Poate te lasă pe tine să încolăcești. Sau pe Simon. Oricum, n-o să duci lipsă de treabă.

— Sper c-o să învăț să-i golesc. Bărbații povestesc întruna că ei sunt cei mai buni și cei mai rapizi. Să văd dacă pot deveni și eu de neînvinș. Și-apoi o să-mi prindă bine pe următorul vapor.

— Am o frumusețe de fetiță... mai spune skipperul. Aș putea să cer custodia ei. Maică-sa ar fi de acord dacă îi găsec o dădacă bună. Ce-ai zice să vii cu mine la pescuit? În Hawaii?

— O, nu, nu în Hawaii. În Alaska.

La miezul nopții punem ultimele pripoane. Primele pripoane au fost săltate pe punte. Peștele se rărește. Bancurile s-au împrăștiat. Câțiva halibuți singuratici sunt smulși din apă. Sosesc pe punte trași de cangea lui Jude, bătând aerul nopții cu cozile lor imense. Unii sunt mai mari ca mine. Uriașii plăți și netezi sunt zguduți de spasme. Pe fața lor întunecată doi ochi rotunzi se uită țintă la noi, cu stupefacție. Cealaltă față e albă și oarbă. Jude îi desprinde din cârlig pe